

Carte brașoveană

Petre P. Bucinschi: *Păianjenul care tușește*, prefață de Mircea Doreanu, Brașov, Editura „Transilvania Expres”, 2011, 52 pag.

Volumul cuprinde 46 de poeme în proză scrise la persoana I, constituind un jurnal liric, în care întâmplările cotidiene, filtrate și transfigurate prin sensibilitatea artistului, se abstractizează: „Zilnic strecur printre degete imagini, vise și cuvinte. M-am ascuns de cotidian printre ele și nu știu în care”. Imaginarul este provocat, iar spațiul intim, domestic, în care coexistă pașnic ființa umană și păianjenul, umanizat la rândul lui, capătă alte dimensiuni, în care realul și irealul se întrepătrund: „Pe fiecare amintire un păianjen își țese pânza”. Succesiunea evenimentelor și a personajelor surprinse de către autor în aceste poeme în proză este dinamică, iar discursul lirico-epic îndeamnă cititorul să vadă și să imagineze realul precum o întrepătrundere a firelor unei pânze de păianjen, în care evenimentele și personajele descrise, precum și gândurile, trăirile lăuntrice exprimate se intersectează și se îndepărtează unele de altele.

Petre P. Bucinschi: *Imagini*, prefață de Mircea Doreanu, Brașov, Editura „Transilvania Expres”, 2011, 50 pag.

Aceste 48 de poeme în proză, constituind în fapt un jurnal al unor întâmplări mai mult sau mai puțin imaginare, surprind aspecte din existența cotidiană, sau, altfel spus, din „irealitatea imediată”, poetul definindu-se drept „crescător de vise și cultivator de poezii”. În poemele sale se străbate un spațiu amplu, dinspre interior înspre exterior și viceversa, elementul de legătură între viața orașului, catedrală, bibliotecă, teatru, ființe umane sau imaginare, fiind tocmai cuvântul din care se încheagă poemele în proză: „În cuvintele în care sângele nu circulă, poveștile au înghețat”. Spațiul oniric, prezent în câteva dintre poeme, accentuează interferarea realității cu visul, în multitudinea imaginilor surprinse de către autor din firescul sau nefirescul existenței cotidiene: „Consider că timpul este răzbunător, de fiecare dată când se face dimineată, el îngroapă visele mele nocturne. Din visul de astă noapte nu am rămas decât cu secvențe”.

Cristache Gheorghiu: *Grecia: note de călătorie 2011*, Brașov, Editura „Pastel”, 2011, 42 pag.

În aceste note de călătorie, deși călătoria în sine este limitată temporal la doar șapte zile și spațial la regiunea Attica, „de la Atena până în sud”, autorul reușește să ia pulsul vieții elene, să descrie locurile, întâmplările și oamenii cu multă acuratețe și simpatie, adeseori ironia fină și înțelegerea firii umane, permanent nemulțumită, făcându-și simțită prezența: „Se pare că oamenii nu apreciază ceea ce au; își doresc ceea ce le lipsește,

cu condiția să afle că acel ceva există”. În schimb, multitudinea și natura diversă a reflecțiilor autorului suplinesc limitările spațiale și temporale, deoarece realizează o incursiune în prezentul și trecutul Eladei, încercând să explice măreția acestui străvechi popor, ce și-a pus amprenta asupra evoluției civilizației și culturii universale: „Atena de azi, cea reală, are toate defectele cunoscute și prin alte părți, dar și câteva particularități, care ne ajută să construim orașul ideal în sufletele noastre”.

Cristache Gheorghiu: *Tradiție sau liberul arbitru?*: [audiobook], [Brașov], [s.n.], [2011]

Pe parcursul câtorva eseuri, pornind de la ideea că „între egoismul extrem și altruismul extrem, omul real își găsește calea lui proprie, în funcție de personalitate, mediu, educație și multe altele”, autorul studiază raportul individului cu societatea, din perspective diverse: filosofică, literară, politică, religioasă sau istorică. Dacă „egoismul este natural”, consideră autorul, „altruismul, în schimb, chiar dacă există în mod natural, nu atinge valori îngrijorătoare”, deoarece lupta pentru existență reprezintă esența fiecărei ființe, individul dezvoltându-se „pe seama mediului”. Din moment ce „idealul individual este unul egoist”, în existența ființei umane rămâne puțin spațiu și disponibilitate pentru altruism. Până la urmă, „viața este cea care îl învață pe om să țină seama de ceilalți, devenind astfel altruist într-o măsură mai mare sau mai mică”, potrivit personalității sale.

Alexander Bibac: *Jocul cu libertatea*, Brașov, Editura „Kron-Art”, 2011, 290 pag.

Romanul, ce lasă impresia de a fi unul de factură autobiografică, primul pe care l-a scris actorul brașovean Mircea Alexandru Bibac, a apărut la Editura „Kron-Art”, care în urmă cu ceva timp i-a mai publicat un jurnal de călătorie și un volum de versuri. Personajul principal, Mircea B., actor, decide să părăsească România comunistă și să-și caute libertatea în altă țară, unde se află și fratele său. Ajuns la destinație, în Suedia, nu fără a fi înfruntat multe primejdii, se confruntă cu o lume foarte diferită, căreia este nevoit să i se adapteze și, pentru a face acest lucru, se confruntă cu el însuși, înțelegând că: „Libertatea nu e un drept, ci asumarea unui risc, asta e, vrei, nu vrei!”. Sfâșierea lăuntrică a exilatului, prins între două lumi, cea suedeză, în care încearcă să pătrundă, și cea românească, ce continuă să existe în însăși ființa sa, se reflectă în alternarea planurilor narrative, ce permit împletirea firelor epice, unul prezentând eforturile de acomodare, altul întorcându-se neîncetat înspre amintirile vieții trăite în România.